

**Op woensdag 17 augustus 2005
overleed in
het O.L.V.-Ziekenhuis, Campus Aalst,
onze medebroeder**

Lucien Desmet
salesiaan-priester van Don Bosco

DESMET Lucien

Hij was 72 jaar.

Hij werd geboren te KUURNE

op 9 februari 1933

Hij deed zijn eerste professie te Groot-Bijgaarden op 2 september 1954

Hij deed zijn eeuwige professie te Roma (Sacre Cuore) op 28 juni 1960

Hij werd priester gewijd te Kortrijk op 12 december 1962

1953-1954	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1954-1956	Farnières en Groot-Bijgaarden	filosofie
1956-1958	Oud-Heverlee	theologie
1958-1960	Rome	student pedagogie
1960-1961	Sint-Denijs-Westrem	leraar-assistent
1961-1963	Oud-Heverlee	theologie
1963-1964	Hoboken	leraar en oratorio
1964-1967	Sint-Pieters-Woluwe	studieprefect
1967-1972	Heverlee Don Bosco	directeur
1972-1974	Groot-Bijgaarden	vicaris en prov. raadslid
1974-1979	Sint-Pieters-Woluwe	directeur

1978		provinciaal vicaris
1979-1981	Sint-Pieters-Woluwe (Centrale)	directeur
1981-1984	HeverleePauluscollege)	directeur
1984-1990	Sint-Pieters-Woluwe	provinciaal
1990-1991	Eeklo	directeur
1991-1997	Groot-Bijgaarden	pastoor
		(Savioparochie)
1997-2002	Halle	directeur
2002-2005	Groot-Bijgaarden (Oasecentrum)	onthaal

Hij overleed te Aalst op 17 augustus 2005.

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders en zusters in de Salesiaanse Familie, parochianen van de Savioparochie en goede vrienden van Lucien,

Aan het evangelie dat wij beluisterden hebben christenen in de loop van de geschiedenis de zeven werken van barmhartigheid opgehangen. Barmhartigheid heeft te maken met uit het diepste van je wezen kiezen voor de andere, met een warm hart aan de zijde van armen en kleinen gaan staan, aanvoelen wat de ander nodig heeft, en op een fijngevoelige manier steunen en hulp verlenen waar dit kan. En dan een eind weegs vertrouwwol met hen op weg gaan. Met deze evangeliemoorden bij de hand mogen wij afscheid nemen van onze goede medebroeder Lucien. Al komt dit nog zo plots en lijkt het ons dat zijn leven nog niet af, nog niet ‘ge-heel-d’ was.

Barmhartigheid tekende het leven van Lucien.

Het was de dorst lessen van hen die hunkeren naar leven en die hij met zijn luisterend oor en zijn levenswijsheid nabij was en de weg wees. Een oud-leerling, een zuster of medebroeder, een mede-

werker of een parochiaan wist dat hij bij hem terecht kon voor een helpend gesprek.

Het was omzien naar de gekwetste, die klein en weerloos was. Een bijzonder zwak had hij voor de jongeren in het technisch- en beroepsonderwijs en het BUSO.

Het was jongeren een houvast bieden voor het leven, en hun de boodschap van het evangelie over mens en wereld aanreiken. Catechese en godsdienstonderricht, het ondersteunen van godsdienstleerkachten waren hem dierbaar.

Het was gastvrij zijn en werken aan ruimte en opvang voor jongeren zonder echte thuis. Hij bracht ze in de salesiaanse gemeenschap en stond achter nieuwe salesiaanse werken voor Bijzondere Jeugdzorg.

Het was oog hebben voor iedere mens, vooral voor wie omwille van sociale zwakheid gevangen gehouden werd. Vanuit een diep rechtvaardigheidsgevoel koos hij ten volle voor mensen en bewegingen die het in samenleving en parochie opnamen voor sociale en parochiale verbondenheid.

Het was dienen zonder zichzelf te sparen. Eenvoudig en met een kwinkslag kon hij op de achtergrond steun bieden en dienst bewijzen.

Het was consequent leven naar wat hij anderen vroeg of voorhield. Hij had de moed om medebroeders in een directe taal aan te spreken en toch begrijpend, nieuwe kansen geven.

Het was zelf, na en boven dit alles, onder de hand van de Barmhartige gaan staan. Met het woord van de psalmist kon hij bidden: "Gelukkig de mens wiens zonde de Heer niet aanrekent, van wie het geweten tot rust is gekomen." (Ps. 32, 2)

Zo was Lucien een teken en beelddrager van Barmhartigheid, een man van God, catecheet en verkondiger, salesiaan en priester, die biddend de namen van velen in zijn hart bewaarde.

Daarom zijn wij vandaag niet alleen bedroefd omdat we hem verliezen. We willen ook danken om dit rijke leven, voor wat hij voor zijn familie, voor onze salesiaanse provincie, voor deze parochie, de Salesiaanse Familie en een brede kring van vrienden betekend heeft.

Lucien zag 72 jaar geleden het levenslicht in Kuurne als eerste kind in een jong arbeidersgezin. Samen met zijn zus Lucette en broer Luc mocht hij er delen in het eenvoudig en diep geloof van zijn ouders. Hij erfde er een sterke familieband, een geest van nabijheid en elkaar dragen in goede en kwade dagen. Deze verbondenheid met de familie heeft Lucien altijd hoog gehouden. Hij bracht zijn familie in onze brede Don Boscobeweging. Omgekeerd hield de familie zeer veel van hem. Hij bevestigde hun gelovig engagement. Zij alleen kunnen zeggen wat hij voor hen betekende in de moeilijke dagen na het overlijden van vader en moeder; tijdens de lange weg die hij ging met zijn schoonbroer Germain, zaliger; en hoe hij zijn zus nabij was.

Vanuit diezelfde thuis kreeg Lucien zijn sobere levensstijl en sociale bewogenheid mee. Hij ademde er de geest van de christelijke arbeidersbeweging in. Woorden van Cardijn, de KAJ en het ACW, raakten en tekenden hem.

Thuis kreeg zijn muzikaal talent kansen in de Kuurnse fanfare. Lucien werd trompetter, een gave die hij later in salesiaanse middens op feestelijke momenten kon aanboren.

Na zijn lagere school ging Lucien zoals de meeste arbeiderskinderen naar de vakschool of het Vrij Technisch Insti-tuut (VTI) te Kortrijk. Gelukkig voor ons ontmoette hij daar een sociaal bewogen priester, Mijnheer Jozef Lagast. Dankzij die priester

vond hij in 1949 de weg naar de afdeling Late Roepingen in Don Bosco Kortrijk. Het stond nu vast: hij zou de roepstem volgen van de Geest. Priester-worden was echter niet vanzelfsprekend. Toen hij het thuis vertelde, zei moeder: 'Maar Lucien toch, wij zijn maar eenvoudige mensen? Een priester dat hoort niet bij ons.' Maar Lucien was een inwoner van Kuurne, in de volksmond wel eens 'ezels' genoemd. Het zijn mensen die met een zekere koppigheid kunnen doorzetten, doorbijten en volhouden. Het kenmerkte hem. Bij de Late Roepingen leerde hij Don Bosco's zending kennen. Daarom wou hij in 1953 naar het salesiaans noviciaat hier in Groot-Bijgaarden. Over zijn roeping heeft hij zelf nooit met veel omhaal gesproken. Heel eenvoudig schreef hij bij zijn aanvraag tot het noviciaat: "Ik ben op het einde gekomen van mijn humaniora en heb na rijp overleg en met Gods genade besloten salesiaan te worden. Ik verlang opgenomen te worden in de Salesiaanse Sociëteit. Ik hoop mijn eigen ziel zalig te maken en tevens als priester, met de genade te mogen meewerken aan het zieleheil van anderen, onder wie speciaal de jeugd." Kort en krachtig, zo was hij.

Een jaar later sprak hij zijn eerste geloften uit in de salesiaanse congregatie en begon hij de studies filosofie en theologie. De oversten zagen dat Lucien niet alleen een muzikale gave had, hij was verstandig en had studietalent. Na twee jaar theologie mocht hij daarom naar Rome om er aan het Pauselijk Salesiaans Atheneum (PAS) de hogere cursus psychologie en salesiaanse pedagogie te studeren. In 1960 kwam hij met een licentie terug naar Vlaanderen en mocht hij als leraar en opvoeder de salesiaanse aanpak een jaar in praktijk brengen in het Technisch Instituut te St.-Denijs-Westrem. Daarna studeerde hij verder theologie in het salesiaans vormingshuis te Oud-Heverlee. De plaats waar hij priester gewijd werd, vertelt veel over Lucien. Het gebeurde in december 1962 door Mgr. De Smedt, bisschop van Brugge, in het Vrij Technisch Instituut te Kortrijk. Daar had hij de roepstem gehoord. Nu was hij een getuige van een God die geen onderscheid maakt en iedereen lief heeft en roept, ook een jongen

uit de vakschool.

Als jonge salesiaan-priester kreeg Lucien vrij vlug verantwoordelijkheid. Na één jaar leraar en pastoraal werk in Hoboken, werd hij studieleader in onze technische school te St.-Pieters-Woluwe. Hij organiseerde en leidde, maar had er vooral een salesiaans hart voor de zwaksten: de jongen uit de beroepsklas, de internen uit een tehuis die geen 'echte' thuis hadden. Toen hij drie jaar later directeur en vormingsleader werd van de jonge salesianen-filosofen te Heverlee nodigde hij enkele van deze internen uit om in de weekends en op vakantiedagen in Heverlee mee te leven.

Terwijl hij zichzelf door veel lectuur bleef bijscholen, vormde hij zijn jonge medebroeders. In avondwoordjes vertelde hij over Don Bosco en de congregatie. Hij daagde hen persoonlijk uit, met een helder corrigerend woord als het nodig was. Hij voetbalde mee of zorgde speels plagend voor de goede sfeer. De jonge salesianen leerden er nog een ande-re salesiaanse trek van Lucien kennen. Don Bosco was zijn werk begonnen met een eenvoudige catechismusles. Daarom vond Lucien het belangrijk dat de jonge medebroeders tijdens hun eerste vormingsjaren ingeschakeld werden in de vormselcatechese van de parochies in de buurt. Zelf gaf hij enkele uren godsdienstles in de school van onze zusters te Heverlee en jonge salesianen nam hij in voorbereiding op de stagejaren mee naar deze lessen. Ze konden er kijken en luisteren en zelf al enkele proefflessen geven. Zo leerde hij ons smaak vinden in 'het godsdienst geven'.

Het hoeft niet te verwonderen dat Lucien enkele tijd later benoemd werd tot inspecteur godsdienst voor de salesiaanse scholen en ook in het bisdom Antwerpen. Met hart en ziel nam hij deze opdracht op zich. Het heeft hem ook veel energie gevraagd. Het godsdienstonderwijs was na de eerste post-concilaire periode en de catechetische units op zoek naar nieuwe leerplannen en handboeken. Lucien maakte deel uit van de werkgroep die de leerplannen voorbereidde voor het beroepsonderwijs. De inspec-

teur-collega's spraken zich jaren later nog lovend uit over zijn scherpe inzichten en duidelijke visie. De jonge leerkrachten waardeerden zijn klasbezoeken, zijn bemoedigend woord, de aanwijzingen en suggesties die hen houvast boden.

Verschillende jaren was hij naast inspecteur ook directeur van een salesiaanse gemeenschap, achtereenvolgens te St.-Pieters-Woluwe, in de Studentenpeda te Heverlee, en weer in Woluwe. Hij was daarbij ook provinciaal raadslid, vanaf 1978 provinciaal vicaris, en leidde bovendien vele provinciale werkgroepen. Het getuigt allemaal van een enorme werkkraft.

In 1984 benoemde de toenmalige algemeen overste don Egidio Vigano hem tot provinciaal van de Vlaamse provincie van de salesianen. Gedurende zes jaren heeft hij toen het beste van zichzelf geschonken aan de medebroeders, de congregatie, de zusters van Don Bosco en de Salesiaanse Familie. Hij spaarde daarbij zijn gezondheid niet. Wij herinneren ons dat op een salesiaans familiefeest (1986), terwijl hij speelde met neefjes en nichtjes, plots de achillespees scheurde. Op hetzelfde ogenblik vroegen zijn provinciale dienstbaarheid en bestuursopdrachten zijn aandacht, met het gevolg dat Lucien niet de nodige tijd nam om alles voldoende te laten genezen. Daarom zagen wij hem de volgende jaren dikwijls trekkend of steunend op een stok vanuit de gemeenschap naar de scholen, naar de Savioparochie of naar de Oasegemeenschap trekken.

Als provinciaal bleef Lucien de salesiaan die hij was. Een man met een directe en concrete taal, principieel soms, maar met begrip, oog en hart voor de mens. Daarbij consequent voor zichzelf, wat hij voorhield beleefde hij zelf. Hij schreef geen lange omzendbrieven. Ze getuigen wel van wat hem bezighield. Wie bladert door deze brieven vindt er zijn zorg terug voor de jeugd in de vrije tijd, de werkloze jongeren en de Bijzondere Jeugdzorg (Genk en Oostende), de permanente religieuze vorming van de medebroeders, het doorgeven van het waardevolle in de brieven

van de oversten. Bovenal spreken zijn brieven van verzoening en Gods Barmhartigheid die we kunnen ervaren in het sacrament van de biecht. Hij schrijft: "Het is vooral het belijden dat ons zwaar valt. De belijdenis is geen krampachtige, nog minder een scrupuleus angstige opsomming. Zoals het hele sacramentele gebeuren, mogen we ze beleven als een thuiskomen bij de Vader, als een bijzonder moment van Godsontmoeting, als één groot gebedsmoment." Lucien was een Godsverbonden man.

Na zijn provinciaalaat werd Lucien de barmhartige herder, de geliefde pastoor in deze Savioparochie. Ontelbare keren is hij in deze kerk voorgegaan in de sacramenten en heeft hij op zijn directe wijze, catechetisch bijna, het Woord verkondigd. Hij was graag pastoor, vooral omdat hij dan dicht bij de gewone mensen kon staan. De KWB, de chiromeisjes, en noem maar op, zoveel mensen lagen hem na aan het hart. Opnieuw spaarde hij zichzelf niet.

Na enkele jaren wilde echter zijn hart niet meer mee. Hij moest rusten. Zijn wilskracht en doorzettingsvermogen deden hem veel verbijten. Na de gedwongen rust en herstelperiode was hij opnieuw beschikbaar.

In 1997 werd hij directeur in ons huis te Halle. In zijn salesiaanse stijl was hij er de medebroeders, de scholen en het speelplein nabij.

In 2002 was hij tevreden toen hij terug naar Groot-Bijgaarden kon komen. Eigenlijk was het om het wat rustiger te doen. In het Oasecentrum was hij een gastvrije vader voor de jonge mensen en een wijze steun voor de jonge medebroeders. Lucien bood onmiddellijk zijn diensten aan in de parochie en de federatie. De mensen herkenden hun vroegere pastoor en waardeerden hem. Tot vorige dinsdag was hij de dienstbaarheid zelf in het Oasecentrum en de gemeenschap. Wie de laatste jaren ooit in Oase kwam, zag Lucien in alle eenvoud met een handdoek bij de vaatwas. Hij bleef de man met het rijke priesterhart: een retraite leiden, conferenties ge-

ven, zorgvuldig een homilie en de eucharistie voorbereiden. ‘Hij kon er in opgaan,’ getuigen zijn medebroeders.

Hij had nog een droom. Hij hield van een begrijpelijke taal. Daarom wou hij de kern en de rijkdom puren uit de brieven van onze laatste algemene oversten en ze meer bevattelijk overbrengen naar zijn medebroeders.

Tot hij vorige woensdag struikelde ten gevolge van een hersenbloeding ‘bij de toren van de achtste dag’, de voltooiing. Enkele uren later is hij onder de zalvende hand van de aalmoezenier in de kliniek te Aalst naar de Vader gegaan is. Zo werd zijn leven ge-heel-d.

Onze salesiaanse levensregel zegt: “Wij, salesianen, vormen een gemeenschap van gedoopten die gehoor geven aan de roepstem van de Geest en die de apostolische opzet van de Stichter willen realiseren in een specifieke vorm van religieus leven: binnen de Kerk teken en drager zijn van Gods liefde voor de jongeren, in het bijzonder voor armsten. In het volbrengen van deze zending vinden wij de weg van onze heiliging.”

Met deze levensregel voor ogen mogen we zeggen dat Lucien, gedreven door de roepstem van de Geest, zijn leven in het spoor van Don Bosco geheiligd heeft, dat hij heil bracht, zichzelf en mensen geheeld heeft.

Wij horen de Heer zeggen:

*“Kom nu, Lucien, gezegende van mijn Vader,
kom in mijn Liefde voor altijd,
want je was een salesiaan en priester;
een teken van Barmhartigheid
voor vele kleinen.
Alles wat je aan de minste
van de mijnen gedaan hebt,*

heb je aan Mij gedaan.”

En zelf bidden wij:

*Moge de Geest die Lucien leidde,
ook ons inspireren om
beelddragers te zijn
van uw grenzeloze Barmhartigheid.
Amen.*

Jos Claes,
provinciaal

Groot-Bijgaarden, 23 augustus 2005

